

[Ellsabeth Arnold]

og en udlænding er. Nogle steder siger man, at en indvandrer er en person, der ikke kommer fra de nordiske lande, fra EF, fra Nordamerika og fra Canada. Jamen hvem er så indvandrer? Er man ikke indvandrer, når man kommer fra f.eks. USA?

Andre steder står der, at man er udlænding i forhold til et eller andet andet givet område. Det vil sige, at en udlænding er en person, der bare er uden for Danmark. I Danmarks Statistik, som fører statistik over, hvor mange med ikkedansk indfødsret, som er kommet til Danmark inden for de sidste årtier, definerer man begrebet indvandrer på en meget snævrere og mere veldefineret måde.

Jeg synes, regeringen skulle gøre sig den umage at klargøre med sig selv, hvad vi forstår ved disse forskellige grupper. Hvis man benytter den definition, som indenrigsministeren har brugt i sin redegørelse, kunne det se ud, som om EF-borgere i visse tilfælde har betydelig flere rettigheder end danske statsborgere, hvis vi tænker på kravet om opholdsvarighed, før man f.eks. får mulighed for at gifte sig. Jeg ønsker ikke, der skal være disse uklarheder. Jeg synes ikke, der skal være disse ulige behandlinger. Men det vil jeg foreslå vi drøfter under behandlingen af lovforslagene. Jeg vil bare understrege, at jeg synes, vi skal have nogle klare definitioner.

Det skal også være fair. Og jeg synes ikke, det er fair, hvis man f.eks. siger til en familie, der bor i Danmark: I må gerne få familiesammenført jeres gamle mor eller jeres gamle far på betingelse af, at der ikke er nogen børn i hjemlandet, som kan påtage sig forsørgerpligten. Hvis der er et barn i hjemlandet, som f.eks. sidder i fængsel, kan det pågældende barn ikke påtage sig forsørgelsespligten, og så kan det ikke nytte noget, at man siger til den pågældende familie: I må ikke få jeres gamle mor herop, for der er jo et barn i hjemlandet. Barnet er desværre ude af stand til at tage sig af mor, men det kan vi ikke tage hensyn til.

Vores politik skal også være konsekvent, og det er den ikke, hvis vi stiller krav til indvandrerne om, at de skal lære dansk – hvilket jeg synes er et glimrende krav, som vi skal stå fast på – uden at der samtidig er et tilbud om undervisning. Vi vil altså ikke se ventelister på danskurserne. Der skal være konsekvens: hvis vi stiller krav, skal der også være tilbud, som gør det muligt at opfylde kravene.

Noget andet, jeg vil nævne, er princippet om ligestilling. Det er nævnt flere gange, at indvandrere skal behandles ligesom danskere, og jeg er fuldstændig enig med fru Mimi Jakobsen i det, hun sagde om særbehandling og positiv særbehandling. Det er klart, vi ikke kan opnå det, vi gerne vil, nemlig at indvandrerne bliver i stand til at klare sig i Danmark, hvis vi ikke giver dem en særbehandling i form af sprogundervisning, i form af integrationsprogrammer, i form af andre aktiviteter, som specielt er rettet mod disse grupper. Det lader sig ikke gøre.

Vi har jo allerede i mange år haft en fuldstændig fast etableret særbehandling af flygtninge. Flygtninge kommer ind i et integrationsprogram, som skal sætte dem hurtigere i stand til at komme ind i det danske samfund end f.eks. familiesammenførte indvandrere. Derfor kan man spørge, om det ikke var rimeligt, at indvandrere, som vi også gerne ser integreret, og som vi gerne vil stille krav til vedrørende sprogundervisning, fik samme mulighed for at få disse særprogrammer, som kan sætte dem bedre i stand til at klare sig i Danmark.

Jeg synes, regeringen har meget ret i at sige, at integration kun bliver vellykket, hvis indvandrerne selv gør noget. Jeg vil supplere med at sige, at vi i vores indvandrerpolitik skal prøve at gøre det klart for de udlændinge, der kommer og bor i Danmark, og som måske senere bliver danskere, at vi har noget, der hedder hverdag, og vi har noget, der hedder fest. Den danske hverdag skal indvandrere selvfølgelig kunne deltage i. De skal kunne sproget, de skal kunne tage et arbejde, de skal kunne gå i skole, de skal have en bolig, de skal leve sammen med danskere i arbejdet.

Hvad indvandrerne foretager sig ved festlige lejligheder, hvad de vil have mulighed for og glæde af at holde i live af traditioner, af fester og alt muligt andet, skal vi kun hilse velkommen. Vi er jo glade, hvis danskere i udlandet holder fast i danske traditioner. Derfor skal vi også være glade for, at udlændinge i Danmark holder fast i deres. Vi skal ikke blande os i deres fest, men vi skal gerne stille krav til dem angående deres hverdag. Efter min opfattelse er Danmark et multietnisk samfund. Vi har mange nationaliteter i Danmark, og det har vi levet med i mange, mange år. Der er ingen grund til, at vi skal udviske de forskelle, der er,